

— A murit Saber, a spus Masood într-o după-amiază. Nu-l auzisem venind. Stătea în cadrul ușii. Drept, țeapăn, aproape ca o gardă de corp.

Stăteam pe covor cu Aram în brațe. Avea treisprezece luni și cămăruța pe care o închiriaserăm nu ne oferea spațiu suficient pentru o viață decentă. Era la subsol și n-aveam nici fereastră. O făptură mititică n-are cum să învețe să trăiască în condițiile astea. Plângea tot timpul, era de neconsolat. Plânsese și atunci toată ziua. Când a intrat Masood, în capul meu era ceață totală. Probabil că plânsesem și eu, pentru c-a trebuit să clipecesc de câteva ori ca să-l văd clar. L-am rugat să repete ce-a spus. Am presupus că nu-l auzisem bine, că silabele au ricoșat în disperarea lui Aram și s-au transformat în altceva în urechile mele.

— Ce-i cu tine? a țipat Masood. E mort. Mort. Mort. Mort. Mort.

Aram începu să țipe și mai tare. Mănuțele ei se zbăteau în aer, de parcă ar fi căutat să se agațe de ceva. Să se țină de ceva. Am lipit-o de piept și am încercat s-o liniștesc. I-am spus „ssst!“ în timp ce încercam să formulez un gând, un gând care să nu fie complet lipsit de sens.

— De ce stai acolo ca o stană de piatră?! urlă Masood. Am țipat și eu.

— Ce să fac, Masood? Ce să mai fac? Ce să mai facem? S-a terminat totul, n-a mai rămas nimic.

Masood s-a apropiat de mine și a ridicat-o în brațe. Aram s-a pus și mai tare pe plâns. Plângea și țipa sfâșietor. Părea că nu poate să respire și avea ochii negri, mai întunecați decât îi văzusem vreodată, și nu voiam ca el să-mi țină copilul.

— Masood, dă-mi-o mie!

Am încercat să mă ridic în picioare când o putere m-a trăsnetit atât de tare, încât am aterizat pe spate. Prima oară m-am gândit că e cutremur. M-am gândit la Aram. La faptul că ne aflam la subsol. Că blocul s-ar putea prăbuși peste noi. Dar puterea a trăsnetit din nou și atunci mi-am dat seama că nu venea din pământ, ci de la el. Stătea deasupra mea, cu Aram în brațe și îmi trăgea șuturi cu pantofii lui murdari. Șuturi în burtă, în sâni, în față. Am ridicat brațele ca să mă apăr, dar Masood a continuat să mă lovească. Auzeam cum mi se frâng oasele de pe dosul palmei. Auzeam țipetele desperate ale lui Aram, copilul meu deja speriat. Auzeam respirația sacadată a lui Masood.

Și am rămas prinsă acolo. Zăceam pe jos și eram prinsă. Camera n-avea ferestre și nici telefon și nu puteam să mă mișc. Așa că am zăcut acolo și m-am holbat la modelul de pe covor. Era țesut de mână. Bunul nostru cel mai de preț. Îl căram cu noi de fiecare dată când ne mutam. Masood îl arunca pe umeri. Nu știu de ce ni se părea atât de prețios. De ce tocmai covorul.

Era țesut din fire bleumarin și roșii și avea un model ca un vârtej în care simțeai că te îneci. Exact ca în marea de un albastru închis, dincolo de geamul mașinii, mărginit de căsuțe roșii și insule care formau un vârtej în care puteai să te îneci. Ceva atât de frumos. De asta n-am amintiri plăcute.

Copilul meu e singurul lucru care înseamnă ceva pentru mine în viața asta. Nu știu dacă o fi din cauză că nu am prea multe. Oricum, așa e, Aram e tot ce am. O iubesc. Chiar o iubesc. Cine nu-și iubește propriul copil? E importantă pentru mine. Vreau să-i meargă bine. Vreau să fie sănătoasă și fericită. Vreau s-o văd des. Vreau toate astea. Dar nu-mi place să fiu părinte. Nu mi-a plăcut niciodată.

Când mă gândesc la naștere, îmi vine în minte un singur cuvânt: regret. Regret că m-am pus în situația asta, că mi-am forțat corpul să îndure o astfel de durere. O durere cumplită. De ce să înduri așa ceva? Bărbații n-ar accepta așa ceva în ruptul capului. Lumea îmi spunea c-ar trebui să fiu fericită. Că am un bebeluș atât de mare în mine, care e puternic și care s-a dezvoltat în timpul sarcinii. Mi-am făcut treaba așa cum trebuie, am dus sarcina la bun sfârșit. Acum nu trebuia decât să-l scot din mine, acest produs al corpului meu, dovada că mi-am făcut datoria de femeie. Masa asta enormă. Vedeam în fața mea pe cineva care nu vrea să iasă. Cineva care își înfipsea unghiile în mine, cineva care dădea din mâini și din picioare. O faptură pe care o dezamăgisem din start. Prin faptul c-o deranjasem și o forțasem să iasă din mine. Să iasă în lumea asta. Mă gândeam că probabil mă urăște deja.

A fost un act de umilință. Toate secrețiile. Toate pozițiile în care a trebuit să-mi preseze corpul. M-au pus să stau în pat, mi-au lipit palmele de pereți, mi-au spus să împing. Să împing tot timpul. În curând, o asistentă a început să țipe că se vede. Uită-te, uită-te în jos. N-am fost în stare. Am stat acolo, cu obrazul lipit de vopseaua rece de pe peretele spitalului și, cu lacrimile șiroind peste sânii umflați, țipam și tremuram. Și regretam. Doamne, ce am regretat.

Când au pus-o pe pieptul meu, am îndrăgit-o. Am îndrăgit-o din prima clipă. Mi-am dat seama că aș fi în stare să-mi dau viața pentru ea. Și tocmai asta era, probabil. Mi-am dat seama că mi-aș da viața pentru ea și că nu am cum să schimb asta. Nu am cum să mă răzgândesc. Acum eu eram ea. Corpul meu exista pentru corpul ei. Asta mă speria. Avea să fie un chin prelungit. Avea să mă urmărească toată viața.

În fața altora n-ai cum să vorbești despre astfel de sentimente. Nu ca femeie, nu ca mamă. Mi-am iubit copilul, dar am urât să fiu mamă. Îmi iubesc copilul, dar urăsc să fiu mamă. Am urât asta din prima secundă. Uneori o urăsc și pe ea pentru că m-a adus în situația asta.

Când m-au diagnosticat, primul meu gând a fost s-o sun. Voiam să întrerupă ce făcea. Voiam să țip și să plâng. Voiam să strig: *Ajută-mă! Salvează-mă!* Era tot ce îmi doream, dar n-am făcut-o. Pentru asta sunt mândră de mine. Am ales s-o protejez, chiar și pentru câteva ore.

Am făcut-o de atâtea ori în viață. Am ridicat receptorul și am rugat-o să mă salveze. Am țipat spre ușa dormitorului ei: *Ajutor, ajută-mă!* Am făcut-o în repetate rânduri, am profitat de fapta pe care trebuia s-o protejez, s-o ajut, s-o salvez. A fost alături de mine când Masood m-a bătut pentru prima oară și de fiecare dată, după. Așa a fost. Nici unul din noi n-a încercat să o scoată din casă, să măture sub preș eșecul nostru, toată durerea aia din ochii ei. Nu, dimpotrivă.

Odată era la o petrecere în pijamale la Malin, colega ei din echipa de fotbal. Avea propria ei viață, deși nu împlinise încă mai mult de zece ani. O lume doar a ei. Cumpăraseră o pungă de chipsuri și una cu bomboane la kilogram, singură, singurică. Am însoțit-o până la prietena ei. Voiam să mă asigur că părinții lui Malin sunt și ei acasă.

— Nu trebuie să intri, mamă, a spus ea.

Dar am împins-o ușor în lături și am intrat.

În fața televizorului erau puse niște saltele, și în bucătărie masa era plină de boluri cu tacos. Cineva plănuse totul, cineva urma să aibă grijă de ea. Mi s-a pus un nod în gât.

— N-ai voie să stai după opt, ai înțeles? Nu-mi pasă dacă ceilalți au voie sau dacă o fac chiar dacă nu au. Tu n-ai voie!

A dat din cap și și-a ferit privirea. Voia să scape de mine. Voia să intre în cealaltă lume, în lumea ei.

— Vezi că te sun să verific!

A dat din cap din nou. Avea să iasă, eram sigură. Avea să facă exact ce-o tăia capul. La fel ca mine.

Apoi m-am dus acasă în seara aceea de vară. Vara suedeză. O ador. Printre casele alipite era cald și plin de verdeață. Se simțea mirosul lacului mic din pădure. Umezeală, căldură și verdeață. Mergeam încet, nu mă grăbeam. Nu mă grăbeam absolut deloc. El era acasă. În seara aia era liber și nici eu nu lucram, și tocmai în seara asta a trebuit să ne lase singuri. M-am oprit la terenul de joacă pustiu, m-am așezat într-unul din leagăne și mi-am făcut vânt. Cred c-am stat acolo mult timp. M-am legănat înainte și înapoi, tot mai tare, apoi m-am odihnit puțin. M-am uitat la împrejurimi. Era un lux să locuim acolo. Nu că n-am fi meritat. Munciserăm pe rupte. Dar mi se părea un contrast atât de strident față de cum eram înainte.

N-o să uit niciodată seara în care am primit primul nostru apartament de pe dealul lui Nelson. Veneam direct de la azilul pentru refugiați. Eram gata să începem o viață nouă. Dar cartierul ăla... Nu semăna deloc cu ce văzuserăm până atunci în Suedia. Arăta ca ceva ce se afla la periferie. La granița dintre Suedia și... nu știu, vidul. Nu într-un fel magic, de basm. Centrul pentru refugiați a fost un loc din asta. Căsuțe roșii într-o pădure. Împărțeam casa cu o altă familie, însă asta nu ne-a deranjat deloc. A fost frumos.